

ἔφερον ὡς σύμβολον τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος τὸν φοῖνικα, ἀλλὰ καὶ παρεσκευάζετο ἐν ἀγῶνι πνευματικῆς ἐνεργείας ἢ ἀνάπλασις τῆς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας λυτρωθείσης πατρίδος ὑπὸ τὴν φιλόπατριν διοίκησιν τοῦ Καποδιστρίου.

Σήμερον οὐδὲν ἐνθυμίζει ἐν Αἰγίνῃ τὸν Κυβερνήτην. Μόνῃ ἡ κυβέρνησις, μεταπλάσασα εἰς φυλακὰς τὸ εὐρύ Ὀρφανοτροφεῖον, ἐσεβάσθη τὸν ἔξωθεν αὐτοῦ ἀναμνηστικὸν ἐπὶ λίθου πίνακα τὸν μαρτυροῦντα, ὅτι τὸ μέγα ἐκεῖνο οἰκοδόμημα ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Καποδιστρίου. Ἄλλ' ἡ δημοτικὴ ἀρχή, χρίουσα ἐκ νέου τὴν δημοτικὴν σχολὴν τὴν ὑπ' ἐκεῖνου κτισθεῖσαν, ἀφῆκε τὸν χρωστῆρα τοῦ κονιατοῦ νὰ ἐπικαλύψῃ ἀπειροκάλως καὶ αὐτὸν τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐνεγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ φίλου τῆς παιδείας κτίστου. Τὸ δὲ Κυβερνεῖον κινεῖ, ὡς εἶδομεν, τὸν οἶκτον τοῦ ἐπισκέπτου. Ἡ φιλοτιμία τῶν Κερκυραίων ἄς διδάξῃ τοὺς Αἰγινήτας. Ἄν ὁ Καποδιστριας εἶνε τῆς Κερκύρας υἱός, ἀλλὰ τῆς Αἰγίνης δύναται νὰ ὀνομασθῇ πατὴρ καὶ οἰκιστής. Ἄς δεῖξωσιν, ὅτι αἰσθάνονται ὅποια κειμήλια ἐκ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐγκλείει ἡ νῆσος αὐτῶν καὶ ἄς μεταβάλωσιν εἰς προσκύνημα τῶν Ἑλλήνων ὅ τι σήμερον εἶνε θέαμα ἀνάξιον ἀνδρῶν ἐλευθέρων.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία. Ἑλλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

ΙΓ'.

Ἡ προστάτις.

Αἴφνης ἡ γυνὴ ἐπεστράφη. Ἰδοῦσα τὸν Ζωζόν, ἔπαυσε νὰ ἔδουσα καὶ τὸν ἐθέωρησεν ἀτενῶς. Εἶτα δέ, ρίψασα χαμαὶ δέσμην ξηρῶν κανναβοξύλων, ἦν ἐκράτει, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἔδραξεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Κατεργάρη! ἐφώνησε· σ' ἔβαλαν νὰ με κατασκοπεύσης, αἱ; Ποιὸς εἶσαι; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; πῶς σὲ λέγουν;

Τὸ παιδίον ἔμεινε κατάπληκτον ἐκ τῆς βίας ταύτης. Μάτην δὲ προσεπάθει ν' ἀποσπασθῇ, κ' ἐνῶ εἶχεν ἀντιστῆ εὐθαρσῶς εἰς τὸν φοβερὸν Ἰερώνυμον, ἔτρεμεν ἐκ φόβου πρὸ τῆς ἐκμανοῦς ἐκείνης γυναικὸς, τῆς ἀπλανὲς ἐχούσης τὸ βλέμμα καὶ σπασμωδικῶς χειρονομούσης. Οὐχ ἦττον ἀπήντησε κλαυθμηρίζον.

— Δὲν ξέρω, κυρά, τί μοῦ λές... Ὁ πατέρας

μου με κυνηγᾷ, καὶ θέλει νὰ μοῦ σπάσῃ τὰ πλευρά. Βοήθησέ με... ἔρχεται!

Ἡ γυνή, ἣν ἀνεγνώρισεν ἤδη βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ὡς τὴν Φακινέταν, ἐθεώρει πάντοτε ἀτενῶς τὸ παιδίον.

— ὦ! εἶνε σχοινοβάτης ὁ μικρός! ἐφώνησε τέλος ἀνακαγχάζουσα. Κάμνεις παιγνίδια, μικρούλη, αἱ! Κ' ἐγώ, ξέρεις, ἂν θέλω μπορῶ νὰ κάμω.. Ἄναβαινω εἰς τὰ δένδρα, πηδῶ χαντάκια... καὶ σὲ σχοινὶ τεντωμένο, νὰ θελήσω, περπατῶ! Νὰ κάμωμε τώρα παιγνίδια οἱ δύο μαζί!

Ὁ Ζωζὸς δὲν ἤξευρε τί νὰ υποθέσῃ περὶ τῆς ἀγνώστου, ἧς τοσοῦτον παράδοξοι ἦσαν αἱ πράξεις καὶ οἱ λόγοι. Ἀπήντησε δὲ τέλος ἀδημονῶν.

— Ἐλα, ξεμπέρδευ! Ὁ μπάμπια Γερώνυμος τραβάει δρόμο... θέλεις ἢ δὲν θέλεις νὰ με κρύψης;

Ἡ Φακινέτα κατέστη πάλιν αἴφνης σοβαρά, κ' ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὸν Ζωζόν.

— Πόσον χρόνων εἶσαι; ἠρώτησε.

— Δέκα.

— Δέκα! ἐπανέλαβεν, αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν λέγουσα. Τόσο θὰ ἦτον, ἂν ἐζοῦσε.

Κ' ἐσίγησε πάλιν.

— Πῶς σὲ λέγουν; ὑπέλαβε.

— Ζωζὸ, Ἐξαρθρωμένο!

— Αὐτὸ εἶνε παρανόμι! τὸ ἀληθινό σου ὄνομα;

— Δὲν ξέρω.

Νέα σιγή. Ἡ παράφρων ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένη, καὶ ἡ εὐτράπελος φυσιογνωμία της ἐξέφραζεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἐναντιώτατα τῶν αἰσθημάτων. Τέλος ἔδραξε τὰς δύο χεῖρας τοῦ Ζωζοῦ.

— Κύτταξέ με! τῷ εἶπε· κύτταξέ με καλά, .. 'ς τὰ μάτια! Ἔτσι.

Ὁ παῖς ὑπήκουσε μηχανικῶς· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐκυψε τὴν κεφαλὴν οἰοῦντι βασκανθεῖς ὑπὸ τῆς Φακινέτας. Ἐκείνη τὸν ἀπώθησε βιαίως κ' ἐψιθύρισε ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Δίκαιον ἔχουν νὰ με λέγουν τρελλήν! Παντοῦ βλέπω τὸν μικρόν μου Ἰάκωβον, καὶ ὁ Ἰάκωβός μου ἀπέθανε, ἐδῶ καὶ ὀκτῶ χρόνια! Εἶμαι βεβαία, .. ἐχάθη εἰς τὴν πυρκαϊάν ἐνός ἀχρῶνος, κ' ἔγεινε ἄγγελος εἰς τὸν οὐρανόν... Αὐτὸς ὅμως ἔχει τὰ μάτια τοῦ Ἰακώβου μου, καὶ τὸ πρόσωπόν του θαρῶ... Ὁχι, ὄχι! ὁ Ἰάκωβος ἦτον ὠραιότερος· ἦτον ἄσπρος καὶ κόκκινος, με κατασὰ μαλλιά... Αὐτὸς εἶνε ἄσχημος, ἰσχνός, στροβοπόδης, πιτσιλισμένος.. τὰ μάτια του ὅμως.. τὰ μάτια του!

Ἡ ἐναγώνιος ἀμηχανία τῆς ταλαιπώρου γυναικὸς ἐνέπνεεν ἀληθῶς οἶκτον. Ἄλλ' ὁ Ζωζὸς, βαρυνθεὶς τὴν φλυαρίαν αὐτῆν, ἦν οὐδόλις ἐνόει, εἶπεν ἀγανακτῶν :

— Ἀφοῦ δὲν μὲ λυπᾶσαι, τὸ στρήθω. Ὁ μπάμπια Γερώνυμος ἔφθασε, καὶ ἂν μὲ πιάση, μὲ τελείωσε.. Προσκυνῶ!

Πράγματι δὲ ὁ ἐπίμονος Ἡρακλῆς ἐφαίνετο ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ προὐχώρει διὰ φοβερῶν βημάτων, ὡς ὁ δράκος τοῦ παραμυθίου. Ὁ Ζωζὸς ἐτράπη εἰς φυγήν, ἀλλ' ἡ Φακινέτα τὸν κατέφθασεν.

— Ἔλα μαζὴ μου, τῷ εἶπε, νὰ σὲ κρύψω. Καὶ ἂν ὁ αὐθέντης σου εἶνε κακός, ἐγὼ τοῦ βάζω θεογνωσία.. Δὲν φοβοῦμ' ἐγώ!

Ἐξήγαγε δὲ τὸν παῖδα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν ἔσυρεν ὀπισθεν φρακτῶν, δυναμένων νὰ κρύψωσι τὴν πορείαν των. Ἐβαινον ταχέως δι' ἀγρῶν καὶ ἀμπελώνων, ἡ δὲ Φακινέτα, κρατοῦσα τὸν μικρὸν ἀθλητὴν ἀπὸ τῆς χειρός, τὸν ἐβοήθει νὰ ὑπερπηδᾷ τὰ ἐμπόδια. Δὲν τῷ ὠμίλει, ἀλλὰ τὸν ἐθεώρει πάντοτε μετὰ τῆς προσηλώσεως ἐκείνης, ἥτις τοσοῦτον ἐστενοχῶρει τὸν Ζωζόν.

Προσῆγγισαν οὕτως εἰς τὸν ποταμόν, οὕτινος αἱ ὄχθαι ἐφαίνοντο φοιτώμεναι παρ' ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἡ Φακινέτα δὲν ἐπροχώρησεν ἕως ἐκεῖ, κ' ἐτράπη ἄλλην ἀτραπὸν, φρασσομένην ἑκατέρωθεν ὑπὸ ἀκανθῶν καὶ κνίδης, ἔφθασε δὲ μετὰ τινα λεπτά εἰς ἔπαυλιν ἡρειπωμένην, ἀκατοίκητον οὐδ' οἰκήσιμον ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου. Αἱ περικυκλοῦσαι αὐτὴν ζυγίαι καὶ καρύαι τοσοῦτον εὐρώστως εἶχον ἀνακλαδωθῆ, ὥστε ἐκάλυπτον διὰ τοῦ μελανοῦ των φυλλώματος τοὺς ἀστέγους τοίχους, ἐφ' ὧν ἀνερριχάτο ὁ κισσός.

Ὁ τόπος οὗτος εἶχεν ἀπαισίαν φήμην ἐν τῇ χώρᾳ. Πρὸ εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἐτῶν, ἡ ἔπαυλις ἀνῆκεν εἰς πτωχὸν τινα γεωργόν, ὅστις καταστραφεὶς ἐξ ἐπανειλημμένων κακῶν συγκομιδῶν, καὶ περιελθὼν εἰς ἀπόγνωσιν εἶχεν ἀπαγχονισθῆ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δ' ἐκείνης τὸ σαθρὸν ἤδη οἰκοδόμημα εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ὑπὸ τῶν νέων του κυρίου. Μετενεχθέντος ἀλλαχοῦ τοῦ κέντρου τῆς καλλιεργείας, κατέπεσον αἱ στέγαι, ἀφηρεθήσαν τὰ ὀλικά, καὶ οἱ διαβάται συνεπλήρωσαν τὴν καταστροφὴν. Ἐλέγοντο δὲ καὶ βρυκόλακες πλανώμενοι τὴν νύκτα περὶ τοὺς γηραιούς τοίχους, καὶ αἱ ἀγαθαὶ τῶν περιχώρων γυναῖκες ἀπέφευγον νὰ εὐρεθῶσι τὸ βράδυ πλησίον τῶν ἑρειπίων αὐτῶν, ἅτινα ἐκαλοῦντο ἔτι τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου.

Ἡ παράφρων ἐγνώριζεν ἴσως τὴν παράδοσιν αὐτὴν· οὐχ ἤττον ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ διὰ τῆς ἀτραποῦ, ἥτις ἀνειλίσσετο ἐν μέσῳ τῶν ἑρειπίων, κ' ἔφθασεν εἰς μέρος τι τῆς οἰκοδομῆς ὀλιγώτερον κατεστραμμένον τῶν ἄλλων. Ἀφικομένη πρό μικρᾶς ταπεινῆς θύρας, ἣν εἶχε καταφάγει τὸ βρῦον, ἤγειρε τὸν μάνδαλον καὶ εἰσήγαγε τὸ παιδίον εἰς δωμάτιον γυμνὸν ἐπίπλων, τὸ μόνον ὅπερ ἔμενεν ἔτι σῶον. Ἡ πρὸς τὸν δρόμον θυρὶς δὲν εἶχε πλέον ὑελώματα, ἀλλ' ἀ-

πλοῦν παραθυρόφυλλον, μόλις στρεφόμενον περὶ τοὺς σκωριῶντας αὐτοῦ στρόφιγγας. Δύο τρεῖς δένδρων κορμοὶ ἀπακεκομμένοι ἐχρησίμευον ὡς ἔδραι, πλάξ δὲ ἐντετειχισμένη, κατὰ τὸ ἄκρον αὐτῆς ἐπέιχε θέσιν τραπέζης. Ἐπὶ τῆς πλακὸς αὐτῆς ἦσαν ὀλίγοι καρποὶ καὶ τεμάχιον ἄρτου, μίαν δὲ τῶν γωνιῶν τοῦ δωματίου ἐπλήρου δέσμαι πολλαὶ τῶν ξηρῶν ἐκείνων κανναβοζύλων, ἅτινα συνεκόμιζεν ἡ Φακινέτα καθ' ἣν στιγμὴν ἀπήντησε τὸν μικρὸν σχοινοβάτην.

Τὸ παράθυρον ἦτο τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνοικτὸν, καὶ εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ πάσας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας. Ἐκ πρώτου βλέμματος δὲν ἐφάνη ὁ Ζωζὸς ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τοῦ προσφερομένου αὐτῷ ἀσύλου.

— Ἐδῶ κάθεσαι; ἠρώτησεν ἑλαφρῶς μορφάζων.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Φακινέτα. Ἐρχομ' ἐδῶ καμμίαν φοράν, ὅταν μὲ παρατυραννοῦν εἰς τὴν πόλιν... Ἐδῶ κάμνω ἔτι θέλω κλαίω, γελῶ, ἂν μοῦ ἔλθῃ ὄρεξις. Ἄλλ' ἀναπαύσου τώρα... ἂν πεινάς, φάγε· αὐτοῦ εἶνε τὸ πρόγευμά μου.

Κ' ἔδειξε τὰ ἐπὶ τῆς πλακὸς λιτὰ τρόφιμα. Ὁ Ζωζὸς, οὕτινος ὁ δρόμος εἶχε κεντρίσει τὴν ὄρεξιν, οὐδὲν ἄλλως ἐφάνη ἀκατάδεκτος· καθίσσας δ' ἐπὶ τινας τῶν κορμῶν, κατηνάλωσεν εὐθύμως τὸ πρόγευμα τῆς οἰκοδομοῦντος του.

Αὕτη ἐκάθητο ἀπέναντί του, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε τὰ ποικιλώτατα τῶν αἰσθημάτων. Αἶφνης ἐφώνησε:

— Μικρέ, θέλεις νὰ σὲ λέγω Ἰάκωβον;

— Λέγε με ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπήντησεν ὁ Ζωζός, δάκνων ἀπλήστως ἐρυθρὸν μῆλον.

— Ἰάκωβε, .. μικρὲ μου Ἰάκωβε! ἀνέκραξεν ἡ τρελλή.

Καὶ προσελθοῦσα κατησπᾶσθη τὸν δῆθεν Ἰάκωβον, ὅστις ἀτάραχος ἐδέχθη τὰ φιλήματα.

Μόλις οὗτος ἐτελείωνε τὸ λιτόν του πρόγευμα, καὶ ἠκούσθη κρότος βημάτων ἐν τῇ παρερχομένη πρὸ τῶν ἑρειπίων ὁδῷ. Ἡ Φακινέτα ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὸν Ἡρακλῆ περιφερόμενον ἀμηχάνως, καὶ διαποροῦντα βεβαίως ἂν ὁ φυγὰς ἐκρύπτετο ἐν μέσῳ τῶν ἑρειπίων ἐκείνων. Ἡ παράφρων ἔνευσεν εἰς τὸν Ζωζόν, ὅστις συνεσπειρώθη εἰς μίαν γωνίαν, ἐκείνη δὲ, προκύψασα εἰς τὸ παράθυρον, οὕτως ὥστε νὰ ποικωλύῃ τὸ βλέμμα, ἀνέμεινε.

Ὁ Ἡρακλῆς ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ὅτε τὴν εἶδε. Ἠρώτησε δὲ μετὰ δισταγμοῦ:

— Κυρά, μήπως εἶδες ἀπ' ἐδῶ κανένα παλῆόπαιδο, ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μας; Εἶνε ἕνα ἀχρεῖο ὑποκείμενο, ποῦ δὲν ζεῦρομε τί νὰ τὸ κάμωμε, ἡ μάνα του κ' ἐγώ.. Κύτταξε πῶς μ' ἔκαμε!

Καὶ ἀφαιρέσας τὸν γηραιὸν του πῖλον ἔδειξε τὴν χαινίσαν πληγὴν τοῦ μετώπου του.

— Δέν εἶνε παιδί σου! εἶπε ταχέως ἡ Φακινέτα.
Πές το! δέν εἶνε παιδί σου!

Ἄ Γερώνυμος τὴν ἑθεώρησεν ὀργίλος.

— Δέν μοῦ λές, κυρά, τί τρόπος εἶνε αὐτός;
Δέν εἶσαι ἔς τὰ καλά σου, μοῦ φαίνεται. Παιδί μου, ξεπαιδί μου, τὸ εἶδες;

— Ἄ! πές το τὸ λοιπόν, πῶς δέν εἶνε παιδί σου! Ποῦ τὸ ἦρες; Ὁ κόσμος λέγει πῶς εἰσὶ οἱ σχοινοβάται ἀγοράζετε παιδιὰ,.. ἢ τὰ κλέφτετε;.. Τὸ ἔκλεψες αὐτό, αἶ;

Ἄ Ἡρακλῆς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τέτοιαις αὐθάδαις, γυναικα, εἶπε, ἀπάντησι δὲ χρειάζονται. Ἐγὼ χαρτὶ τῆς δημαρχίας... Ἄλλὰ βάζω στοίχημα, ἐξηκολούθησε βροντοφωνῶν, ὅτι τὸν εἶδες τὸν παστρικό μου κι' αὐτὸς σοῦ τὰ εἶπε, ὄλ' αὐτὰ τὰ κουροφέξαλα. Ἐνας δούλος κατεργάρης, ποῦ τὸν ἐδιώξα, τοῦ τᾶβαλε αὐτὰ ἔς τὸ κεφάλι. Ἐλα.. τὸν εἶδες; πές μου το, .. ἴσως μάλιστα τὸν πῆρες καὶ ἔς τὸ σπίτι σου.

Συγχρόνως δὲ προσεπάθει νὰ ἴδῃ διὰ τοῦ παραθύρου.

Ἡ Φακινέτα ἐκινήθη ὡς ἀγριωθεῖσα γαλῆ καὶ προέτεινε τὸν βραχίονα, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐμπῆξῃ τοὺς πέντε ὄνυχας τῆς ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Ἡρακλέους. Ἄλλὰ μετανοήσασα, ὑπέλαβε δι' ἀνάκου καὶ θωπευτικῆς φωνῆς:

— Δέν μ' ἐκατάλαβες, καλέ μου ἄνθρωπε. Ποῦ νὰ τὸ ἴδῃ τὸ παιδί σου; Ἐλεγα μόνον ὅτι παιδί ποῦ δέρνει τὸν πατέρα του δέν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε παιδί,.. εἶνε τέρας!

Ἡ Φακινέτα ἔλεγε ταῦτα μετὰ προσποιήτου ἀθωότητος καὶ ἀγανακτικῆς, διότι καίτοι παράφρων, ἦτο ἐξοχος κωμωδός.

Ἄ Ἡρακλῆς ἠπατήθη ἐντελῶς.

— ὦ! αὐτὸ βέβαια! ἀπήντησε, μολονότι τὸ ἐπαγγελμά μας ἔχει καὶ κάτι ὑποκείμενα, ποῦ.... Ἄλλ' ἀφοῦ δέν τὸν εἶδες ποῦ λές νὰ ἐπῆγε;

— Αἶ, ἐκεῖ κάτω βέβαια, κοντὰ ἔς τὸ ποτάμι, ποῦ εἶνε σπίτια.

— Μπορεῖ,.. δέν πῆγα ἀκόμη ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος... Πρέπει ὅμως νὰ τὸν εὔρω, γιατί εἶνε καλὸς νὰ μοῦ κάμη δουλειὰς μὲ φούνταις. Προσκυνῶ.

— Ὅ τὸ καλὸ! εἶπε μελιχίως ἡ Φακινέτα.

Ἄ Ἡρακλῆς ἀπεμακρύνετο ἄλλ' ἐπιστρέφων μετὰ μικρόν, ὑπέλαβε τολμηρότερον.

— Δέν μοῦ λές, πουλάκι μου, μονάχη σου εἶσαι αὐτοῦ;

— Εἶνε τὸ ἐξοχικό μου σπίτι, ἀπήντησεν ἡ παράφρων ἀκκίζομένη. Ἐχῶ ἄνδρα χωροφύλακα, καὶ τὸν περιμένω ἐδῶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὰ περίχωρα ποῦ εἶνε διὰ ὑπηρεσία μὲ τρεῖς ἄλλους.

— Ἄνδρα χωροφύλακα! ἐψιθύρισεν ὁ Ἡρα-

κλῆς, κ' ἐγένετο ἄφαντος ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ.

Ἡ Φακινέτα ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν ἄσυστόλως διὰ καγχασμοῦ, καὶ καταλιπούσα τὸ παράθυρον ἐπλησίασεν εἰς τὸν νεαρὸν αὐτῆς προστατευόμενον, ὅστις συνεσπειρωμένος πάντοτε ἐν τῇ γωνίᾳ του, ἤκουστο ἀκίνητος.

— Ἐφυγε, τῷ εἶπεν. Ξεύρεις ὅμως, Ἰάκωβε, ὅτι εἶσαι κακός; Τὸν ἀφάνισες! Ἄλλὰ δέν μοῦ λές; ἀλήθεια εἶνε πατέρας σου;

— Ὅχι, ὄχι! ἀπήντησεν ἐντόνως ὁ Ζωζός. Ἄ Ἀχαρος, ὁ δούλος μας, ποῦ μ' ἀγαπούσε, μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Γερώνυμος δέν εἶνε πατέρας μου, ὅτι τὸ δικό τους παιδί ἔπεθανε, καὶ ὅτι ἐγώ...

— Τί εἶσαι σύ, λοιπόν;

— Δέν ξεύρω.

Ἡ παράφρων συνεταράχθη καὶ πάλιν. Περιήρχετο τὸ δωμάτιον, ἐγέλα, ἔκλαιε, κ' ἐπρόφερε λόγους ἀσυναρτητούς. Τέλος ἔστη πρὸ τοῦ Ζωζοῦ, καὶ ὕψωσε τὸν δάκτυλον οἰοῦναι παραγγέλλουσα προσοχῆν.

— Ἄκουσε, μικρέ, ὑπέλαβεν. Ὁ Ἰάκωβος ἔπῃγε μὲ τοὺς ἀγγέλους ἀπέθανε ἀπὸ φωτιά, καὶ ξεύρεις, πῶς ὅταν κανεὶς κατῆ, δέν φοβεῖται πλέον ἀπὸ κόλασι, καὶ πηγαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οὐρανό. Ἐπειτα ἦτον μόλις δύο χρόνων.. καὶ ἦτον τόσο καλός! Εἶνε εἰς τὸν οὐρανό, βέβαια! Ἄλλὰ ἐγώ, ἡ μητέρα του, θέλω νὰ γείνης σύ Ἰάκωβος; εἶνε δικαίωμά μου, θαρῶ! Ἐχεις τὰ μάτια του, τὸ στόμα του,.. ἔπειτα.. Τέλος πάντων τὸ θέλω! Κατάλαβες;

Ἄ Ζωζός ἦτο δύσνους βεβαίως, διότι ἡ ἐκπληκτος μορφή του ἦκιστα ἐμαρτύρει, ὅτι ἐνόει σαφῶς τί ἔλεγεν ἡ Φακινέτα.

Ἐκείνη ὅμως ἐξηκολούθησε.

— Τὸ λοιπόν Ἰάκωβος εἰς ἐσὺ, καὶ ἂν κανεὶς πῆ τὸ ἐναντίον, τοῦ τινάζω τὸ πετσί του! Τώρα Ἰάκωβέ μου, χρυσό μου παιδί, θᾶλθης μαζί μου. Δέν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτε, καὶ δέν θὰ μ' ἀφήσῃς ποτέ!

— Ἄμ' ὁ Γερώνυμος καὶ ἡ Μαριῶ;

— Δέν εἶνε γονεῖς σου αὐτοί, καὶ δέν θὰ τολμήσουν νὰ σέ ζητήσουν. Ἐπειτα, ὅπου καὶ νὰ εἶνε θὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπο μας.

— Τοῦ λόγου σου λοιπόν θὰ μὲ τρέφῃς.. θὰ μὲ ἑντύνης;

— Ἐννοεῖται, καὶ θὰ εἰς ἐντυμένος ὅσον πριγκηπόπουλο. Θὰ τρῶς κρέας, σουπα, πατάταις...

— Θᾶχη καὶ βράκι; Ὁ Γερώνυμος μούδινε.. γιὰ νὰ δυναμώνω, καθὼς ἔλεγε.

Ἡ Φακινέτα ἀνέλαβεν ἦθος δουκίσσης ἀλαζόνος καὶ ἀπήντησε:

— Ρακί; Πφ! πρόστυχο πράγμα! Ὅσον πίνης κρασί!

— Κρασί; Τότε λοιπόν ἔρχομαι μαζί σου.. Μόνο.. πῶς νὰ σέ λέγω;

— Αἴ, ὅπως μ' ἔλεγεσ ὅταν ἦσουν μικρός:
«Μαμὰ Τερέζα».. Νά, ἔτσι τὸ ἔλεγεσ!

Κ' ἐμιμήθη τὴν προφορὰν νηπίου.

— Μαμὰ Τερέζα! ἐπανελάβε μιμούμενος καὶ ὁ Ζωζός.

Ἀμφότεροι δὲ ἀνεσκίρτησαν. Ἡ Φακινέτα ἦτο λίαν συγκεκλινημένη, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ μικρὸς σχινοβάτης ἦτο τεθορυβημένος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί. Ἡ παράφρων τὸν ἐνηγαλίστη τέλος σπασμωδικῶς καὶ ἀνέκραξε:

— Σὺ εἶσαι, Ἰάκωβέ μου, σὺ εἶσαι! σ' ἀναγνωρίζω... Ἄν ἐχάθης... ἀδιάφορον! ἀνεστήθης πάλιν! Τώρα, ἀγάπη μου, πηγαίνωμεν. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σὲ δείξω εἰς τὸν κόσμον... τί ὑπερήφανος θὰ ἦμαι!

Ἐδράξε τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς χειρός, καὶ καταλιπόντες τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου, κατήλθον πρὸς τὰ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ποταμοῦ οἰκήματα.

ΙΖ΄.

Ἡ στάσις.

Πρωῖαν τινὰ ὁ συμβολαιογράφος εἰσῆλθεν ἀγγελθεὶς εἰς μικρὰν τινα αἴθουσαν, κατεχομένην ὑπὸ τῶν κυριῶν Δυχαμέλ. Ἡ μήτηρ, πάσχουσα ὀλίγον, ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἡ δὲ Ἀδριανή, καθημένη παρ' αὐτῆ, κατεγίνετο εἰς ἐργόχειρον.

Ὁ Κ. Περρέν ἐφάνετο σοβαρὸς καὶ περίφροντις. Ἐκράτει ἐφημερίδα κ' ἐπιστολὴν ἀπεσφραγισμένην, ἐφάνετο δ' ἔχων σπουδαῖόν τι ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὰς δύο γυναῖκας. Ἄλλ' ἡ Ἀδριανὴ τὸν προέλαβε.

— Καλὲ μου κύριε Περρέν, ἠρώτησεν, εἶν' ἔτοιμα τὰ ἔγγραφα;

— Ὅχι ἀκόμη, δεσποινίς, ἀπήντησεν ἀφηρημένος ὁ συμβολαιογράφος· ἀλλὰ θὰ ἔτοιμασθοῦν ἀπόψε. Ὁ γέρον Μουλιών, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μύλου ὅπου μένει ὁ Γριβέ, μοῦ ἔκαμε μερικὰς δυσκολίας, κ' ἐχρειάσθη ὀλίγη πονηρία μὲ τὸν γεροφιλάργυρον. Ἄλλὰ ἔχω τὸν λόγον του καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπογράψωμεν.

— Καὶ διὰ τὸν Ἰωάννην Ρεβού;

— Ὡ, δι' αὐτὸν ἐτελείωσεν. Ἡ οἰκία, ὁ κῆπος καὶ τὸ μικρὸν ἀμπέλι, τῶν ὁποίων ὁ Ρεβού ἦτον ἐνοικιαστής, εἶνε ἀπὸ σήμερον ἰδιοκτησία του. Ἀναντιρρήτως, ἀγαπηταί μου κυρία, ἐκάματε τὰ πράγματα θαυμάσια, καὶ δύο πτωχαὶ οἰκογένειαι θὰ σὰς εὐλογήσουν. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀγοραὶ σὰς στοιχίζουσι δώδεκα χιλιάδες τόσα φράγκα.

— Ὅταν συλλογίζωμαι, ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή, ὅτι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ὑποπτεύουσι τίποτε! Τί χαρὰ, νὰ τοὺς ἐγχειρίσωμεν τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα τοὺς κάμνουσι ἰδιοκτήτας!

— Τοὺς τὸ ἐχρεωστούσαμεν αὐτό, εἶπεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Δὲν ἤξεύρω ὅμως, καὶ ἀπορῶ πάντοτε, πὼς θ' ἀναγνωρίσωμεν τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ Νοέλ, αἱ ὁποῖαι εἶνε πολὺ σπουδαιότεραι.

Ἡ Ἀδριανὴ ἔνευσε κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς σιγῶσα.

— Ὡ, αὐτός, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος πονηρῶς, δὲν θὰ δεχθῆ τίποτε... ἴσως διότι ζητεῖ πολλά.

Ἐνῶ δὲ ἡ κυρία Δυχαμέλ παρατήρει αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὸ νόημα του, ἡ Ἀδριανὴ ὑπέλαβε ζωηρῶς:

— Λοιπόν, μαμά, θέλεις νὰ πάγωμεν αὔριον νὰ δώσωμεν τὰ ἔγγραφα εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἐγγειναν;

— Εὐχαρίστως, κόρη μου· ἀλλ' ὁ ρευματισμὸς ἤρχισε πάλιν, καὶ εἰζεύρεις ὅτι διαρκεῖ δύο τρεῖς ἡμέρας.

— Εἶμαι πολὺ ἀνυπόμονος... Ἄς εἶνε περιμένωμεν νὰ γίνης καλά, διὰ νὰ πάγωμεν εἰς τοῦ Κυρίου Νοέλ, ὅπου μένει ὁ Ρεβού καὶ ἡ μητέρα του. Ἀλλὰ δὲν μ' ἀφίνεις νὰ πάγω μόνη εἰς τὸν μύλον νὰ δώσω εἰς τὸν Γριβέ τὸ ἔγγραφον τῆς ἰδιοκτησίας του; Ὁ μύλος ἀπέχει μόνις τριακόσια βήματα ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἠμπορῶ νὰ πάρω μαζὴ μου τὴν Κατερίναν.

Ἡ ἀπλότης τῶν ἡθῶν ἦτο τοιαύτη ἐν Βαυθραί, ὥστε ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἀδριανῆς οὐδὲν ἐνεῖχε τὸ ἄτοπον, καίτοι ἡ κατοικία τῶν Γριβέ ἦτό πως μεμακρυσμένη. Ἡ Ἀδριανὴ εἶχεν ἐξέλθει πολλάκις, εἴτε μόνη εἴτε συνοδευομένη ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετριάς, εἰς περιπάτους πολὺ μακροτέρους ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ὅπου πάντες ἠγάπων καὶ ἐτίμων τὴν οἰκογένειαν Δυχαμέλ.

— Μὰ παιδί μου Ἀδριανή, ἠρώτησεν ἡ μήτηρ, πόθεν σοῦ ἦλθε τώρα αὐτὴ ἡ ἀνυπομονησία;

— Νά σοῦ εἶπῶ, μαμά. Ἡ Πετροῦλα δὲν ἠξεύρω τι ἔχει μαζὴ μου. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε καλὸ κορίτσι, καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει, θέλω νὰ κερδήσω τὴν ἀγάπην της, καὶ δι' αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ τῆς ἐγχειρίσω μόνη μου τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς κάμη τόσην εὐχαρίστησιν. Ἐπειτα ἀφοῦ τοιουτοτρόπως ἡ ὑπόθεσις μείνη μεταξὺ τῶν δύο μας, δὲν πιστεύω νὰ πειραχθῆ καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ πατρός της.

— Ὅσον φιλότιμος καὶ ἂν ἦνε ὁ ὀδοστάτης, εἶπεν ὁ Περρέν, δὲν πιστεύω νὰ χρειάζωνται τόσον πολλαὶ περιστροφαί. Λησμονεῖτε ὅμως, δεσποινίς, ὅτι εἴμεθα εἰς τὸ θέρος, καὶ ὅτι αὔριον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ εὕρετε τὴν οἰκίαν κενήν. Ὁ πατὴρ θὰ ἐργάζεται εἰς τὸν δρόμον, ἡ δὲ μεγάλη ἀδελφὴ καὶ ὁ υἱὸς καὶ ἡ νέα ἀδελφὴ θὰ θερίζουσι κάπου,.. διότι ὅλοι εἰς τοῦ Γριβέ ἐργάζονται.

— Αυτό εἶνε δυσάρεστον, εἶπε συθρωπά-
ζουσα ἡ Ἀδριανή. Ἄλλα δὲν ἤμπορῶ νὰ τῆς
γράψω νὰ μείνῃ αὖριον εἰς τὸ σπίτι; Δὲν εἶνε
κακὴ ἰδέα, μοῦ φαίνεται.. καὶ ἂν ἤξεύρη νὰ
γράψῃ...

— Βεβαίως ἤξεύρει νὰ γράψῃ. Ἔμαθε εἰς τὸ
σχολεῖον τῶν καλογραφικῶν, διότι ὁ Γριβὲ εἶν' ἔ-
ξυπνος κ' ἐνόησε τὴν χρησιμότητα τῆς ἐκπαι-
δεύσεως. Λοιπὸν, δεσποινίς, ἀφοῦ θέλετε καὶ
καλὰ νὰ ἐκτελέσετε τὸ σχέδιόν σας, ἤμπορεῖτε
νὰ ἐτοιμάσετε ἐν γραμματάκι διὰ τὴν Πετρού-
λα, καὶ στέλλω ἐγὼ τὸν Τιτὴν, τὸν μικρὸν μου
γραφέα, νὰ τὸ πάγῃ εἰς τὸν μύλον. Θὰ τὸ κα-
ταχαρῆ μάλιστα, ὁ κατεργάρης.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Περρέν, καὶ ἂν ἡ μητέ-
ρα τὸ συγχωρῇ...

— Κάμε ὅπως θέλῃς, Ἀδριανή· ἀφοῦ τόσον
ἐνδιαφέρεσαι, δὲν θέλω νὰ σὲ δυσανεστήσω.

Ἡ Ἀδριανὴ ἠγείρετο ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ
γραφεῖόν τῆς, ὅτε ὁ συμβολαιογράφος ἐσταμάτη-
σεν αὐτὴν διὰ χειρονομίας σχεδὸν σοβαρᾶς.

— Τώρα, κυρία μου, υπέλαβεν, εὐαρεστηθῆ-
τε νὰ μοῦ παρασχητε ὀλίγην προσοχήν. Πρό-
κειται περὶ ὑποθέσεως σπουδαιοτάτης διὰ τὰ
συμφέροντά σας. Ἔλαβα πρὸ μικροῦ ἐπιστολὴν
τοῦ Κ. Λοβεδῦ.

Νέφος ἐσκίασε τὴν μορφήν τῆς μητρὸς καὶ
τῆς κόρης.

— Θὰ ἔκαμε πάλιν ὁ Ἐκτωρ καμμίαν ἀνοη-
σίαν, ἀπ' ἐκεῖνας διὰ τῶν ὁποίων μᾶς ἀπειλεῖ
ἀδικαίως, εἶπεν ἡ Ἀδριανή, μετ' ὀργῆς συγ-
χρόως καὶ ἀνησυχίας.

— Πολὺ ὀλίγον πρόκειται περὶ τοῦ Κ. Ἐ-
κτορος εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν. Δὲν εἶνε μακρὰ,
καὶ σὰς τὴν ἀναγινώσκω.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ὡς ἐξῆς:

«Κύριε Περρέν,

»Αἱ λῦπαι, τὰς ὁποίας τρόποι τινὲς προσβλη-
τικοὶ καὶ ἀδικοὶ προξενοῦν εἰς ἐμὲ καὶ τὸν υἱόν
»μου, μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἐγκαταλείψω τὴν
»χώραν αὐτὴν καὶ νὰ διαρρήξω πάντα μετ' αὐ-
»τῆς δεσμόν. Ἐπομένως σὰς ἐπιφορτίζω νὰ ἐκ-
»θέσετε τὸ ταχύτερον εἰς πώλησιν τὸ Βλινύ, ὅ-
»που τώρα κατοικῶ.

»Ἄλλοτε, ὅτε ἐλπίδες τινὲς ἐφαίνοντο ἐπιτε-
»τραμμέναι, ἐσκόπουν νὰ προικίσω διὰ τοῦ Βλινύ
»τὸν υἱόν μου Ἐκτορα. Περὶ τούτου δὲν πρό-
»κειται πλέον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ κτῆμα αὐτὸ εἶνε
»κτῆμα οικογενειακόν, ἴσως αἱ πελάτιδες ὑμῶν
»ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ ἐξαγοράσουν, ἵνα μὴ περιέλθῃ
»εἰς ξένας χεῖρας. Σὰς παρέχω λοιπὸν ἐξουσίαν
»νὰ εἰπῆτε εἰς αὐτάς, ὅτι ἀντὶ πεντακοσίων χι-
»λιάδων φράγκων (ὅσα μ' ἐστοίχισε) εἶμαι ἐτοι-
»μος νὰ ταῖς τὸ παραχωρήσω καὶ πάλιν. Παρα-
»καλῶ ὅμως νὰ σπεύσωσι, διότι ἀνυπομονῶ νὰ

»ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους, ἵνα ἀποσπάσω τὸν
»ταλαίπωρον υἱόν μου τῆς ἀπελπισίας, ἥτις
»τὸν κατατῆκει.

»Ταχεῖαν ἀπάντησιν, σὰς παρακαλῶ καὶ δια-
»βιβάσατε εἰς τὰς ἀχαρίστους ἡμῶν συγγενεῖς
»τὴν ἔκφρασιν τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν καὶ τῆς
λύπης.

»Ι. Λοβεδῦ.

Αἱ κυρίαὶ Δυχαμέλ δὲν ἀνέμενον τὸ
ταπεινὸν αὐτὸ καὶ ἐλεγειακὸν ὕφος. Καίτοι οὐ-
δεμία ἐξήγησις εἶχεν ἀνταλλαχθῆ μεταξὺ αὐ-
τῶν καὶ τοῦ Λοβεδῦ ἀφ' ἧς κατέλιπον τὸν πύρ-
γον, ὑπέθετον ὅτι πατὴρ καὶ υἱὸς θὰ ἦσαν ὠρ-
γισμένοι μᾶλλον διὰ τινὰς ἐνεργείας των, οὐχὶ
ἄλλως ἀδικαιολογήτους. Διὰ τοῦτο κατεπλά-
γησαν καὶ ἐλυπήθησαν μάλιστα ἐκ τῆς ἀπελ-
πισίας, ἣν ἐμαρτύρει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ τραπε-
ζίτου.

— Θέλει νὰ πωλήσῃ τὸ Βλινύ! εἶπεν ἡ κυ-
ρία Δυχαμέλ μετὰ τινος φρίκης.

— Καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν περιέχει καμ-
μίαν ἀπειλήν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ Ἐκτορος.

Σαρκαστικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ λεπτὰ
χειλὴν τοῦ συμβολαιογράφου.

— Τί ὑποθέτετε, κύριε Περρέν; ἠρώτησεν
ἡ κυρία Δυχαμέλ.

— Πολλὰ πράγματα, ἀγαπητῆ μου κυρία..
Ἄλλα διὰ νὰ ἐννοήσετε καλλίτερα τὴν ἐπιστο-
λὴν τοῦ Κ. Λοβεδῦ, θὰ προσθίσω εἰς αὐτὴν με-
ρικὰ σχόλια, τὰ ὁποῖα θ' ἀρυσθῶ ἀπὸ τὴν ἐφη-
μερίδα.

Ἀναπτύξας δὲ τὴν ἐφημερίδα ἦν ἐκράτει,
ἀνέγνω ἄρθρον αὐτῆς ἀναγγέλλον, ὅτι πρὸ δύο
ἡμερῶν, κατόπιν ἐπιζημίου ἐκκαθαρίσεως, ὁ
τραπεζίτης Ι. Λ... εἶχεν ἐκποιηθῆ ἐν τῷ χρημα-
τιστηρίῳ, τουτέστιν ὅτι πᾶσαι αἱ εἰς αὐτὸν
ἀνήκουσαι ἀξίαι εἶχον πωληθῆ ὅπως ὅπως, καὶ
ὅτι ἐπῆλθεν ἐπομένως ἡ παντελής αὐτοῦ ἐκπτώ-
σις ἐν τῷ χρηματιστικῷ κόσμῳ.

Ἡ εἰδησις αὕτη κατέπληξεν ἔτι μᾶλλον τὰς
δύο γυναῖκας.

— Ὁ πτωχὸς ὁ Ἐκτωρ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀ-
δριανή· αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τόσον πολὺ
τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς διασκεδάσεις!

— Τοιουτοτρόπως λοιπὸν, εἶπεν ἡ Κυρία
Δυχαμέλ, ἥτις εἶχε πως βραδείαν τὴν ἀντίλη-
ψιν, ὁ πτωχὸς αὐτὸς Λοβεδῦ εἶνε κατεστραμ-
μένος.. ἐντελῶς κατεστραμμένος;

— Ἡ ἀληθὴς καταστροφή, κυρία μου, υπέ-
λαβεν ὁ συμβολαιογράφος, εἶνε ἤδη παλαιά· ἀν-
τέστη δὲ ὁ γαμβρός σας εἰς αὐτὴν ὅσον ἤμπόρεσε
καὶ προσεπάθει μόνον νὰ τὴν ἀναβάλλῃ. Ἐνθυ-
μείσθε ὅτι σὰς εἰδοποίησα περὶ τῶν δυσανεστων
φρημῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκυκλοφόρου; Πατὴρ καὶ
υἱὸς ἤλπισαν πρὸς στιγμὴν νὰ ἀνορθωθῶν διὰ

καλοῦ τινος συνοικεσίου, ὅπως λέγουν· ἀλλὰ δόξα τῷ θεῷ, διεψεύσθησαν ὡς πρὸς τοῦτο αἱ ἐλπίδες των. Τώρα ἐννοεῖτε, κυρία, ποίους λόγους ἔχει ὁ Κ. Λοβεδὺ νὰ πωλήσῃ τὸ Βλινύ. Ἴσως θέλει νὰ σώσῃ τὸ κτῆμα αὐτὸ ἐκ τῶν διεκδικήσεων τῶν πιστωτῶν του, ἴσως καὶ νὰ πορισθῇ ἐξ αὐτοῦ χρήματα διὰ νὰ ζητήσῃ νέαν τύχην.

— Θεέ μου, θεέ μου! ἔλεγεν ἡ ἀγαθὴ γυνή, μολονότι ἔχω κατ' αὐτῶν πολλὰ παράπονα, δὲν τοὺς εὐχομαι κακόν... Ὁ ταλαίπωρος συζυγός μου θὰ κατελυπεῖτο ἀπὸ τὰ συμβάντα διότι ἡγάπα πολὺ τὸν σύγγαμβρόν του! τί θὰ γείνου;

— Ἀγαπητὴ μου μητέρα, εἶπεν ἡ Ἀδριανή, δὲν πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὸ Βλινύ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν· ἡξεύρεις πόσον ὁ πατέρας τὸ ἀγαποῦσε!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Περρέν, καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησα πῶς συνήνεσε νὰ τὸ πωλήσῃ, μοῦ ἀπεκρίθη μ' ἐν ἀκατανόητον μειδίαμα.

— Τότε λοιπόν, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, δὲν χρειάζεται δισταγμός· πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν πρότασιν τοῦ Λοβεδύ, καὶ νὰ ἐξαγοράσωμεν τὸ κτῆμα.

— Εἶνε καλὴ τοποθέτησις χρημάτων, ὑπέλαθεν ὁ συμβολαιογράφος· τὸ Βλινύ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα. Ἄν ὅμως, κυρίαί μου, σκοπὸν ἔχετε, ὡς ὑποθέτω νὰ βοηθήσετε ἀποτελεσματικῶς τὸν Κ. Λοβεδύ, πρέπει νὰ ταχύνωμεν, καὶ νὰ πληρώσωμεν τὰ χρήματα ἀμέσως, διότι ἂν προφθάσουν οἱ δανεισταί... Ἡ δὲ περιουσία σας εἶνε κυρίως κτηματικὴ, καὶ ποσότης τόσον μεγάλη δὲν εὐρίσκειται ἐντός ἐικοσιτεσσάρων ὥρων.

— Κάμε ὅπως νομίση καλλίτερα, φίλτατε Περρέν, εἶπεν ἡ κυρία Δυχαμέλ· ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά σου.

— Ἐλπίζω νὰ κατορθώσωμεν νὰ εὐρωμεν ἐμπροθέσμως τὰ χρήματα. Ἐν τούτοις, κυρία μου, τί νὰ σὰς εἰπῶ... ὑποθέτω ὅτι ἡ πρότασις αὐτὴ κρύπτει φοβερὰν ἀτιμίαν...

— Ἀτιμίαν, Περρέν; τί λέγεις; τί ἔχωμεν νὰ φοβηθῶμεν;

— Δὲν ἡξεύρω, ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν πανουργίαν τοῦ συγγενοῦς σας, καὶ δι' αὐτὸ τὸν ὑποπεύω. Τί δυστύχημα, νὰ μὴν εὐρεθῇ ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον. Ὅπως δὴποτε θὰ προσέξω, καὶ θὰ ἐνεργήσω μὲ πολλὴν περίσκεψιν. Θὰ γράψω ἐν τούτοις εἰς τὸν Κ. Λοβεδύ, ὅτι δέχεσθε τὴν πρότασιν του, καὶ ὅτι τὰ χρήματα θὰ τοῦ μετρηθῶσιν, ἅμα κατορθώσω νὰ τὰ προμηθευθῶ.

Ἡ συμφωνία αὕτη ἦτο λίαν εὐχάριστος εἰς τὰς κυρίας Δυχαμέλ, τὸ μὲν διότι ἀπεμάκρυνον οὕτω συγγενεῖς ταραχώδεις ὧν εἶχον καταστή-

σει ἀφόρητοι αἱ ἐνόχλησεις, τὸ δὲ διότι εὐρίσκον ἀφορμὴν νὰ τοὺς βοηθήσωσιν ἐν τῇ ἀτυχίᾳ των.

Ὁ συμβολαιογράφος ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅτε θόρυβος αἰφνίδιος ἠκούσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο δὲ ἡ ὁδὸς ἐκείνη ἐκ τῶν ἡσύχων ὁδῶν τῶν μικρῶν πόλεων, ὅπου ὁ διαβάτης εἶνε φαινόμενον, ὁ δὲ ξένος μόλις προκύπτων ἀκούει ὀπισθὲν του ἀπὸ θύρας εἰς θύραν τὴν ἐρώτησιν «ποῦ πηγαίνει;» Ὁ ἀκουσθεὶς θόρυβος ὠμοιάζε πρὸς στάσιν γυναικῶν καὶ παιδίων· ἠκούετο γέλωτος πολὺς, καὶ καταβοή, καὶ ἀπειλαί, καὶ ὁ τάραχος ἠῤῥανε προσεγγίζων.

Τὸ ἔκτακτον τοῦ πράγματος ἐξῆγειρε τὴν περιέργειαν τῶν κυριῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ σοβαροῦ συμβολαιογράφου. Ἡ μήτηρ κατέβη τοῦ ἀνακλίντρου τῆς κ' ἐχώρησεν ἐπιπόνως πρὸς τὸν ἐξώστην, στηριζομένη ἐπὶ τῆς Ἀδριανῆς, ἐνῶ ὁ συμβολαιογράφος ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ἀναμνήσεις

τῶν ἑορτῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος

ΤΟΥ ΕΝ ΕΙΔΕΛΒΕΡΓΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΕΤΗΡΙΑΟΣ

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Γερμανικῆς Ἀυτοκρατορίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ σύμβολον τῆς Γερμανικῆς ἐνότητος, συνέπεσεν ὥστε τὸ πρῶτον καὶ ἀρχαιότατον τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων, τὸ τῆς Εἰδελβέργης, συμπληρώσῃ τὴν πεντακοσιετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ. Αἱ ἑορταὶ ἐπὶ τοιαύτῃ ἀφορμῇ ἰδρύματος, ὅπερ ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος καὶ τὸ πρότυπον τῆς συστάσεως τῶν λοιπῶν Πανεπιστημίων τῆς Γερμανίας, ὅπερ διέπρεψεν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀγῶνων, εὐλογον ἦτο νὰ τελεσθῶσιν ἐν ὅλῃ τῇ ἐπισημότητι καὶ τῇ συμμετοχῇ οὐ μόνον τῶν ἡμεδαπῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλοδαπῶν ἑμοταγῶν ἰδρυμάτων. Ἐγκαίρως ἐφρόντισεν ἡ ἐπὶ τῶν ἑορτῶν ἐκλασθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐκ καθηγητῶν ὅπως πρὸς ἅπαντα τὰ Γερμανικά, τὰ Αὐστριακά καὶ τὰ τῆς ἄλλοδαπῆς, Πανεπιστήμια καὶ Ἀκαδημίας πέμψῃ τὰς δεοῦσας προσκλήσεις καὶ τὰ προγράμματα τῶν ἑορτῶν. Προθύμως δὲ εἰς τὰς προσκλήσεις ταύτας ἀνταπεκρίθησαν οἱ κληθέντες δι' ἀποστολῆς ἑνός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ πλειοτέρων ἀντιπροσώπων. Τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν Γερμανικῶν Πανε-